

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 25.904 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 5 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juni 2003 wordt verzoeker aangetroffen te Sint-Truiden in onwettig verblijf. Verzoeker is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten.

Op 27 juni 2003 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 8 juli 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 augustus 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 12 maart 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 14 mei 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 24 mei 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 12 juni 2007 aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 juni 2007 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 5 april 2008 aan verzoeker ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 april 2008 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 3 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 6 januari 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

Op 6 januari 2009 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker gegeven.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 18.08.2003. o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 08.07.2003. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 5 april 2008 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft dit niet aangevochten zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel het volgende aan:

“M.b.t. de machtsoverschrijding en m.b.t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De Minister maakt ten onrechte toepassing van artikel 9 bis en artikel 7 al. 1,2° van de Wet van 15.12.1980, nu hij geen rekening houdt met de overmachtsituatie waarin verzoeker zich bevindt. Verzoeker heeft aan de Indische ambassade te Brussel een paspoort aangevraagd.

Blijkbaar weigert men de Indische ambassade een paspoort af te leveren aan personen dewelke niet over een Belgische verblijfstitel beschikken (BVIR - Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister "witte kaart" of een bewijs van immatriculatie "oranje kaart").

Aldus komt verzoeker in een vicieuze cirkel terecht.

Verzoeker doet een aanvraag om machtiging tot verblijf cfr. art.9 bis Vr.W, dewelke hem geweigerd wordt omwille van het feit dat hij niet beschikt over een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, stukken die hij bij aanvraag aan zijn ambassade niet kan verkrijgen, omwille van het feit dat hij niet beschikt over een Belgische verblijfstitel...

Zulks heeft het gevolg dat de aanvraag tot machtiging om verblijf ten gronde zelfs niet behandeld wordt.

Verzoeker maakt thans voorbehoud om in de loop van de procedure bewijs bij te brengen van het feit dat de Indische ambassade in de hierboven geschetste situatie geen documenten aflevert aan de Indische onderdanen.

De motivering van de gemachtigde van de Minister komt niet als redelijk voor.

Door verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen schendt de Minister de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52.

Het proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden. Er is een manifest onevenwicht tussen het belang van de overheid - het verwijderen van personen zonder verblijfsvergunning - en de rechten van het individu met name het recht op menselijk leven.

Hoe dan ook is de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen.

Verzoeker dient het grondgebied te verlaten uiterlijk op 06.02.2009. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 06.01.2009.

Het is onmogelijk op een dergelijke korte periode de nodige schikkingen te treffen om het land te verlaten (zelfs met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie — IOM) , te meer de Indische ambassade haar medewerking weigert om de nodige reis - en andere documenten af te leveren.

De Minister weet dit zeer goed en had hiermee rekening dienen te houden. Zijn handelwijze is onredelijk en onzorgvuldig.

Tevens is de beslissing van de Minister niet in overeenstemming met het beleid zoals uiteengezet in het regeerakkoord van de regering Leterme.

Er komt een omzendbrief met duidelijke criteria en de bestaande regularisatiecriteria worden uitgebreid met drie nieuwe. Zo kan regularisatie van verblijf ook voor asielzoekers van wie de asielprocedure samen met een procedure voor de Raad van State of met de oude regularisatieprocedure , of met beide samen, langer dan 4 jaar (families met kinderen) of 5 jaar (de anderen) duurt. Enkel de duur van de procedure is van tel zonder bijkomende voorwaarden. Daarnaast zullen vreemdelingen die een "duurzame lokale verankering" kunnen aantonen in aanmerking komen voor regularisatie. De vermelding van deze duurzame bindingen is een heuse doorbraak want dit was tot nu onbespreekbaar. Tot slot komt er een eenmalige regularisatieoperatie van 6 maanden, bedoeld voor al wie vóór 31 maart 2007 in België is en een "vaststaand werkaanbod" of een zelfstandige beroepsactiviteit heeft, (zie website Vluchtelingenwerk Vlaanderen). Door de bestreden beslissing krijgt verzoeker niet de kans om zijn "vaststaand werkaanbod" te bewijzen, alsmede zijn "duurzame lokale verankering".

Verzoeker laat opmerken dat vermelde omzendbrief tot op heden nog niet werd gepubliceerd, hetgeen evenmin getuigt van een zorgvuldig en redelijk bestuur.

De bestreden beslissing getuigt aldus niet van zorgvuldig en redelijk bestuur.

Zoals reeds werd uiteengezet zijn de motieven van de Minister in strijd met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, derhalve juridisch niet correct en onjuist. Een dergelijke beslissing is per definitie genomen in strijd met de motiveringsverplichting.

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden,

de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

het artikel 7 en 9 bis van de Wet van 15.12.1980;

de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, en het proportionaliteitsbeginsel."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker ter gelegenheid van de procedure strekkende tot schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging van de bestreden beslissing verantwoording tracht te geven van de afwezigheid van identiteitsdocumenten. Verwerende partij wijst erop dat er geen verantwoording voorlag ten tijde van de aanvraag om machtiging tot verblijf en dat de aanvraag evenmin werd aangevuld in die zin. Bijgevolg is verwerende partij van mening dat het bestuur geen elementen kan beoordelen die ten tijde van de bestreden beslissing niet voorlagen en kan het voorgestelde middel niet van die aard zijn om tot de nietigverklaring van de beslissing te leiden.

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vergezeld ging van de door de wet gestelde voorwaarde van een identiteitsdocument of een geldige motivering om verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Verzoeker maakt dienvolgens niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, hij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering naar voren heeft gebracht die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument, dan wel van het feit zich in één van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 9 april 2008 niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument. Dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist, wel voert hij aan dat de minister ten onrechte toepassing maakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nu hij geen rekening houdt met de overmachtsituatie waarin verzoeker zich bevindt.

Uit de aanvraag blijkt dat verzoeker geen uitleg verschaftte aangaande de afwezigheid van een identiteitsdocument. Waar verzoeker aldus ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift opwerpt dat hij geen identiteitsdocument kan overleggen wegens overmacht, wijst de Raad erop dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande de overmachtsituatie, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. De omstandigheid dat verzoeker in het middel een verantwoording poogt te geven waarom hij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker had dit immers op basis van artikel 9bis, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf moeten doen. Verzoeker kan deze verantwoording niet voor het eerst invoeren in de procedure voor de Raad.

Aangezien de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, diende de gemachtigde van de minister niet in te gaan op de elementen ten gronde die verzoeker in zijn aanvraag heeft aangevoerd.

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de minister aldus vastgesteld dat *"de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art.4 van de wet van 15.09.2006"*. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd.

De eerste bestreden beslissing steunt op pertinente, afdoende en ter zake dienende motieven. De schending van de motiveringsplicht, noch van het bestaan van machtsoverschrijding, kunnen worden aangenomen. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van het voorgaand middel blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, aannemelijk maakt.

3.5. Wat betreft de verwijzing naar het regeerakkoord wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoeker zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren.

3.6. Onafhankelijk van de vraag of het niet publiceren van de omzendbrief getuigt van onzorgvuldig of onredelijk bestuur, stelt de Raad vast dat de aanvraag van verzoeker, zoals reeds aangegeven, niet vergezeld ging van een identiteitsdocument, zodoende dat hij zich hoe dan ook niet kan beroepen op eventuele regularisatiecriteria. Zelfs indien er reeds een omzendbrief omtrent de regularisatiecriteria zou gepubliceerd zijn, zou de gemachtigde van de minister zich dienen te beperken tot de vaststelling dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een identiteitsdocument, noch van een geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde. Aldus kan verzoeker ten aanzien van de motieven van de eerste bestreden beslissing niet dienstig stellen dat voormelde beslissing niet getuigt van zorgvuldig en redelijk bestuur.

Het enig middel is ongegrond.

Inzoverre het middel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 6 januari 2009, zodoende dat de vordering en de daarin aangevoerde middelen tegen het voormelde bevel onontvankelijk zijn.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.